

Ето жестокиятъ — свещенния принципъ, на който трѣба да положимъ борба си съ тиранитѣ... Да имагь милость къмъ немилостивитѣ е така подло, както да ѝ очаквашь отъ тѣхъ...“

Погълнатъ отъ такива вълнующи размисления, страстни и жестоки, както самата минута, и противни на неговата хуманна натура, Огняновъ стоеше надъ трупа и гледаше захласнато, какъ снѣгътъ застила червенитѣ локвички и насѣченото мѣсо, разбъркано съ дрипи.

Ненадѣйно той съникаса въ тоя безобразенъ кръвавъ купъ нанизъ дребни жълтици. Огняновъ ги посочи на Спирдончето :

— Земи ги за нѣкои сиромаси, да си купятъ блажничка по Коледа. Спирдончо издигна връвта съ върха на хърбията си.

— Проклетникътъ, кой ли българинъ е обралъ? Бре, това е Донкината връвь! Сжщата!... извика Спирдончо замаянъ и уплащенъ... Той бѣше годеникъ на Донка.

— Види се, тя е откупила дѣда ти, каза Огняновъ.

— Но тукъ е само половината връвь — другата ще е навѣрно прѣрѣзана и останала въ тоя боклукъ!

И Спирдончето съ погнусяване зарови съ хърбията, но ненамѣри другата половина. Тя бѣше у другия, съ когото едноокия раздѣли братски пляката, както и наказанието.

Въ това врѣме Боримечката пѣкъ довършваше съ топора оногова.

Двата трупа бидохж отвлѣчени наскоро въ гжстака... Въ това врѣме Цанковиятъ конь тичешката се завръщаше назадъ въ селото, а другия, като бѣ подушилъ близостта на вълцитѣ, прѣгази Стрѣма и фукнж съ дигната опашка прѣзъ полето...

— Зжбъ за зжбъ, око за око! повтаряше да си шушне несъзнателно Огняновъ.